

Kuilun partaalla

Käsiin sattui, mutta en antanut periksi - En tipahtaisi. Puristin ja yritin epätoivoisesti vetää leukaani korkeammalle. Toivoin, että saisin jostain voimaa kannatella kehoani. Saisin nostettua itseni.

Roikkuessa oli aikaa ajatella elämääni. Vaikka se oli lyhyt, oli tapahtunut paljon. Muutto uuteen kaupunkiin tuntui suurelta ponnistukselta. Piti aloittaa kaikki taas alusta. Tutustua uusiin ihmisiin ja pyrkiä nousemaan arvoasteikossa. Siitä tämäkin johtui. Olin ottanut haasteen vastaan, koska luulin itsestäni liikoja. Sain huomata, että puhuminen oli eri asia kuin tekeminen. Ajattelu ennen sanoja, nähtävästi mahdotonta minulle. En oppinut kerrasta.

Miksi annoin niiden yllättää? Kun kipu kämmenissäni kasvoi, tajusin sen järjettömyyden, johon olin itseni, sekä maineeni asettanut. Tempaukseni aiheuttaman lapsenomaisen innostuksen jälkeen olin jäänyt yksin. Aiheuttaisin pettymyksen, joka muistettaisiin pitkään. Olisin leimattu. Se voimaton, jonka sormet eivät pitäneetkään. Mieleen hiipi häpeä.

Ei! Minä jaksaisin. Vaikka kyyneleet pyrkivätkin pintaan, minä jaksaisin. Vaikka ruumis olisi valmis antamaan periksi, minä kokoaisin voimani. Päätäväisyyteni ansiosta - minä selviäisin. Vetäisin itseni turvaan ja voittaisin.

Hengitin syvään ja yritin siirtää ajatukseni pois tuskasta. Ilta oli pitkällä, joten oliko tässä enää mitään mieltä? Eikö kukaan auttaisi. Annettaisiinko minun tosiaan tipahtaa?

Äidin huuto sai minut havahtumaan. Siinä matontamppaustelineessä yksin roikkuessani tuli vain mieleen, että ihan kuin minua olisi taas huijattu. Kaikki muut lapset olivat jo menneet sisälle.

30.01.2017 Mika Keränen